

Hytte 62 "Slottet" ejer Susanne Lund

I 1917 flyttede Hack Kampmann til Christiansø. Der blev han gift med Paula Benneballe. Hack slog sig på maleriet og solgte sine akvareller, når turisterne kom til øen. Han levede ganske godt af det, men han var, og forblev det sorte får i Familien Kampmann. Hans lillebror grosser Christian Kampmann kom derfor først til Christiansø i 1943, for at fejre Hack's 60 årsdag.

Christian Kampmann blev betaget af ø-livet, og vente tilbage allerede året efter. Sammen med sin fætter Waldemar "Walle" Jørgensen, begyndte han at se på hytter og ruiner til at leje.

Som han beskriver i sin erindringsbog "Optegnelsen efter 1940 og rejsebøger": "Man kan leje en ruin som er reduceret til hønsehus og få lov til at bekoste den istandsat til bolig. Hvis jeg skulle have en hytte - som Walle foreslog mig - forlangte jeg plads omtrent som Walles lejlighed. Stor stue med forstue og godt soveværelse i tagetagen. Vi fandt en ruin hvis grundareal var stort nok. Lejemål ordnedes og Walle byggede hytten ved hjælp af øens håndværkere, bistået af en specialist fra land. Gulvbrædder og tømmer blev skaffet fra land, To gange. Det første parti blev taget af tyskerne ved udlosning i Svaneke".

Hytten blev færdig i 1945, den blev aldrig kaldt andet end Kulkassen.

Christian Kampmann besøgte Christiansø jævnlig de følgende år, men i starten af tresserne, er han blevet en ældre man og vil gøre sit bo op. Han informerede derfor Fyrmester Jakobsen om, at Kulkassen var til salg.

Mange villige købere drog op på toppen, for at tage bestik af situationen, men ingen havde mod på, eller råd til at placere en formue i Kulkassen.

Ebba Lund henvendte sig i sommeren 1963 til Fyrmester Jakobsen, da Lighuset som hun delte med sin søsters familien er blevet hende for trang, for at forhøre sig om hyttemuligheder. Fyrmester Jakobsen tager Ebba Lund på inspektion til Kulkassen, som han har gjort med så mange andre før, i det han påpeger, at det vist ikke er noget for en docentløn. Min mor giver Mester Jakobsen ret, men vender tilbage i løbet af dagen og den næste, hun sætter sig i haven og fintænker. I det hun indser at, et tilsvarende tilbud aldrig vil komme igen, henvender hun sig til "Det hvide hus" med en beslutning om at, hun ønsker at købe Kulkassen.

Forhandlingerne mellem Forsvarsministeriet, Mester Jakobsen og Christian Kampmann går i gang. I løbet af efteråret bliver man enige om prisen, som fastsættes til 50.000 kr., noget mindre end kulgrosseren forlangte. Da der ikke eksisterede realkredit-lånemuligheder til køb af en huslejekontrakt, måtte min mor henvende sig i sin egen bank, i Sverige for at låne de mange penge. Vi boede dengang i Göteborg. Da hun henvendte sig i banken, fik hun oplyst at man da meget gerne ville låne penge til hende, da det jo var det

man levede af, men pga. statens finansielle situation, var der kreditstop. Ebba ringede til Christian Kampmann for at informere om denne beklagelige situation, hvorefter han spurgte hende; om hun ikke kunne sælge nogle papirer. Til det svarede Ebba, at så mange gamle aviser havde hun ikke!

Et par timer efter ringede Christian Kampmann op, og foreslog at Ebba lånt summen i Familien Kampmanns familiefond, mod pant i huset. Ebba svarede lykkeligt, at det ville hun da hellere end gerne, og sådan blev det. Med de penge hun fik fra sin søster, halvdelen af Lighusets værdi, samt første års rate i hånden, kunne hun skrive under på et lån i Christian Kampmanns familiefond. Og i sommeren 1964 blev vores første på toppen af bakken.

Med tiden falmede navnet Kulkassen, og nye navne kom til. Navnet Slottet, er vel ti år gammelt, og det ser ud til at hænge ved. Jeg ved ikke hvem der har fundet på det.

Min mors beslutning om, at kaste sig ud i den umulige opgave, at skaffe pengene til lejemål nr. 62, har hendes familie og venner nydt godt af i alle de 34 år der er gået siden. Der er mange hundred mennesker der har nyt godt af min mors gæstfrihed, og slidt godt på de gode materialer, der skulle sendes to gange. Mange materialer er blevet skiftet ud, men huset fremstår den dag i dag, som Grosseren forlangte, og som Ebba Lund ønskede det.

Susanne Lund